

11. szám 2013. december

BUOD-közgyűlés Stuttgart, 2013. november 9-10. – 20 éves a BUOD

2013. november 9-10-én került megrendezésre a BUOD 12. közgyűlése, amelynek ismét a stuttgarti Magyar Kulturális Intézet adott otthont. A közgyűlésen 24 egyesület képviseltette magát. Némely egyesülettől 2-3 személy is jelen volt.

Dr. Klement Kornél elnök megnyitó beszédében köszöntötte a küldötteket, támogatókat, megfigyelőket és nem utolsósorban alábbi vendégeinket:

- dr. Rétvári Bence, a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium (KIM) államtitkára
- Potápi Árpád, az Országgyűlés Nemzeti Összetartozás Bizottsága (NÖB) elnöke
- Szilágyi Péter, a NÖB titkára
- dr. Veress László, az Országgyűlés Elnöki Titkárságának vezetője
- Szűrös Mátyás, müncheni magyar konzul
- dr. Deák Ernő, a Nyugat-Európai Országos Magyar Szervezetek Szövetsége (NYEOMSZSZ) elnöke
- Barlay Tamás, az MTVA munkatársa, határon túli főszerkesztőségének vezetője
- dr. B. Szabó Dezső, a Balassi Intézet nemzetközi igazgatója

Vendégeink rövid beszámolóban ismertették tevékenységi területüket és a jövőre vonatkozó terveiket. Kihangsúlyozták a BUOD fontosságát és megköszönték munkáját.

Gál Kinga, EP képviselő videóüzenetben szólt a közgyűlés résztvevőikhez.

A közgyűlés tisztségviselőinek (jegyzőkönyvvezető, szavazatszámolók) megválasztása után került sor a határozatképeség megállapítására és a napirend elfogadására.

Elnöki beszámolójában dr. Klement Kornél ismertette a Kőrösi Csoma Sándor-Program sikerét, melynek folytatását egyöntetűen üdvözlötték a résztvevők. Ismertette a szervezet egyéb aktivitásait is, pl.:

- Több nyilatkozatban, levélben fejezte ki tiltakozását a BUOD egyes német médiák egyoldalú, negatív híradása ellen a magyarországi helyzetről, melyet eljuttatott az Európai Parlament képviselőihez és a Bundestaghoz, ahol a levelek felolvasásra és megválaszolásra kerültek.
- Kisebbségi Konferenciát szervezett Düsseldorfban. Európa számos országából érkeztek képviselők, akik beszámoltak céljaikról, a már elért eredményeikről, nehézségeikről.
- Közreműködött és részt vett a NYEOMSZSZ közgyűlésén és egyéb megmozdulásain.
- Társszervezőként támogatta a BUOD tagszervezeteit, kiemelve a gyermekfoglalkozások és az oktatás fontosságát.

– A BUOD további feladata – alkalmazkodva a megváltozott körülményekhez – a nagy számban érkező magyar munkavállalók segítése, mely új kihívást jelent, de új perspektívákat is nyújt.

Az elnöki, pénztári és revizori beszámoló elhangzásával és elfogadásával történt meg az elnökség felmentése.

Az első nap lezárásaként dr. Klement Kornél elnök rövid képes visszaemlékezésben mutatta be a BUOD 20 éves tevékenységét, visszaemlékezve a kezdetre. Mindannyian nagy érdeklődéssel hallgattuk képekkel tarkított beszámolóját: az elhatározást „egy csúcsszervezet létrehozására”, az alapító tagok sorát, a 20 év alatt történt eseményeket, az elért eredményeket, sikereket.

Vacsora után rövid néptánc- és zenei bemutatóra került sor az Erdélyi Világszövetség Stuttgarti Csoportjának közreműködésével. Ezúton mondunk köszönetet Tamás Péternek a kitűnő szervezésért.

A második napot az elnökség megválasztásával kezdtük. Dr. Klement Kornél 2 évre vállalta az elnökséget. Mivel alapszabályunkban a megválasztott elnökségi tagok hivatali ideje 4 év, alapszabály-módosításra lesz szükség.

Az elnökség:

Dr. Klement Kornél elnök (Frankfurt), Szilágyi Szabolcs elnökhelyettes (Hannover), Baczur Magdolna pénztáros (Ulm), dr. Barcsay Ákos (Mainz) és Jablonkay Péter (Stuttgart) mellé három új vezetőségi tag került: dr. Barabás György (Hagen), Friedrich Iregy Annamária (Hamburg) és Tamás Péter (Stuttgart).

Köszöntjük az új elnökséget, üdvözljük sorainkban az új elnökségi tagokat és sikeres munkát kívánunk.

Friedrich Annamária, Baczur Magdolna

*Kellemes
karácsonyi ünnepeket
és békés, boldog
új évet kívánunk.*

NYEOMSZSZ-közgyűlés: tovább az úton

Szeptember 7-én Rigában tartotta tizenkettedik közgyűlését a Nyugat-Európai Országos Magyar Szervezetek Szövetsége (NYEOMSZSZ). Az ülés a szokásos elemek mellett újszerű, eddig nem látott „betéteket” is tartalmazott.

Magyarország részéről többek között Répás Zsuzsanna, nemzetpolitikáért felelős helyettes államtitkár, Potápi Árpád, a Nemzeti Összetartozás Bizottságának elnöke, Ékes Ilona parlamenti képviselő, Balogh László, a Közzolgálati Köz-alapítvány elnöke és Dobos Menyhért, a Duna TV vezérigazgatója fogadta el a meghívást. Jelen volt Dobokay Gábor, Magyarország rigai nagykövete is. Az ülésen dr. Deák Ernő elnök, dr. Klement Kornél és Bihari Szabolcs alelnökök adtak tájékoztatást az elmúlt évek munkájáról. A tizenegy nyugat-európai magyar tagszervezet vezetői egyenként számoltak be tevékenységük legfőbb elemeiről.

Répás Zsuzsanna, nemzetpolitikáért felelős helyettes államtitkár és dr. Klement Kornél, NYEOMSZSZ alelnök

A rendezvényen értékelték a különböző, határon túli és a diaszpóra magyarsága felé indított kormányzati programokat, így a Julianus-programot és a Kőrösi Csoma Sándor-programot is. Utóbbi program részesei közül hét európai ösztöndíjas volt jelen, akik szintén beszámoltak a diaszpórában eltöltött tevékenységükről. Mentoraik szintén értékelték a tapasztalatokat, a program láthatóan rendkívül pozitív visszhangot kapott. A NYEOMSZSZ küldöttei javaslatot tettek a két program valamilyen formában történő folytatására.

Répás Zsuzsanna helyettes államtitkár széles körű tájékoztatást adott a nemzetpolitika aktuális kérdéseiről. A diaszpóra magyarságában indított programokon kívül szó esett a kettős állampolgárságról, a külhoni magyarok választójogáról és egyéb aktuális kérdésekről. Potápi Árpád, a Nemzeti Összetartozás Bizottságának elnöke Duray Miklóst idézte, miszerint a nemzetpolitika „speciális belügy, amelynek vannak külpolitikai vonzatai is”. Elmondta azt is, hogy a bizottság több kihelyezett ülést tartott a határon túl, a diaszpóra-magyarságról pedig azt mondta: ők tulajdonképpen „nagykövetek az élet minden területén”. Márki Zoltán, az Országgyűlés Külügyi Igazgatóságának főosztályvezetője után Balogh László és Dobos Menyhért mutatta be a közzszolgála-

Márki Zoltán, az Országgyűlési Külügyi Hivatal főosztályvezetője és Potápi Árpád, a Nemzeti Összetartozás Bizottságának elnöke

ti televíziók, különösen a Duna TV működését. Csermák Zoltán az MTVA részéről a Kós Károly Kollégium és a Külhoni Magyar Sajtószolgálat (KMS) munkájáról beszélt, amelynek feladata többek között a külhoni magyarsággal kapcsolatos hírek és dokumentumok összegyűjtése.

A NYEOMSZSZ-közgyűlésen elfogadták azt a javaslatot, miszerint – a magyar kormánnyal is egyeztetve – külön értekezleten vitatják meg a Magyarországról újonnan érkezett munkavállalók kérdését. Emellett hangsúlyosan támogatásukról biztosították az erdélyi autonómia-törekvéseket, Izsák Balázs felhívását és az október 27-én tartandó nagy székely felvonulást. A NYEOMSZSZ nyilatkozat kiadását tervezi a romániai régió-átszervezéssel szemben. Arról is határoztak, hogy a 2014-es, szokásos felsőpulyai tanácskozás keretében a száz éve kitört első világháború előzményeit, lefolyását és következményeit fogják tárgyalni.

„Soron kívüli” eseményként mutatta be Szilágyi Szabolcs a Németországi Magyar Szervezetek Szövetségének (BUOD) 2014-es naptártervezetét, amely a magyar feltalálók bemutatásával kívánja terjeszteni a magyar értékeket és kultúrát. A naptár tartalmát felajánlották a NYEOMSZSZ összes tagszervezetének, akik saját nyelvre lefordítva szintén terjeszthetik közös értékeinket.

Zárásképpen a Kőrösi Csoma Sándor-program résztvevőinek nagy sikert arató műsora következett, a megtanított, majd közösen táncolt szatmári és széki darabok a közgyűlés résztvevőinek jelentős részét megmozgatták. A késő estig tartó, egyszerre szórakoztató és értékeinket bemutató tánc, valamint beszélgetés csak fokozta a résztvevők összetartozás-tudatát és összhangját.

Nagymihály Zoltán

Fotó: Szántó András

Nyugat-Európai Országos Magyar Szervezetek Szövetsége
(NYEOMSZSZ)

Zárónyilatkozat

A Nyugat-Európai Országos Magyar Szervezetek Szövetsége (NYEOMSZSZ) 2013. szeptember 7-én Rigában tartotta 12. évi közgyűlését, amelyen 11 országos szervezet képviselői vettek részt.

Répás Zsuzsanna, helyettes államtitkár; Potápi Árpád, a Nemzeti Összetartozás Bizottsága elnöke; Ékes Ilona, parlamenti képviselő; Márky Zoltán, az Országgyűlés Külügyi Igazgatóságának főosztályvezetője; Balogh László, Közszerzői Közalapítvány elnöke; Dobos Menyhért, a Duna TV vezérigazgatója; dr. Csermák Zoltán, MTVA képviselték a hivatalos Magyarországot.

Az ülésen beszámolók hangzottak el a NYEOMSZSZ múlt évi tevékenységéről, a tagszervezetek az országaikban folyó magyar munkáról nyújtottak átfogó képet. Kiértékelték a Kőrösi Csoma Sándor-Programot az ösztöndíjasok bevonásával, akik mindenki által elismert munkát fejtettek ki. A közgyűlés szükségesnek tartja a program folytatását. A NYEOMSZSZ és tagszervezetei folytatni kívánják a Julianus-Programban meghirdetett munkát a nyugati magyar örökség és értékek feltárásában és megmentésében.

Élénk érdeklődést váltott ki a Magyarországról újonnan érkezett munkavállalók kérdése: sokrétű feladatok várnak megoldásra. A közgyűlés ezért úgy határozott, hogy a NYEOMSZSZ külön értekezleten vitatja meg ezt a kérdést, ezen túlmenően a magyar kormánnyal kíván tárgyalni a szükséges lépésekről. A magyar nyelv és honismereti oktatás keretében folytatják az *Orszavak* internetes újság és *Az én világom* c. tankönyv bővítését, valamint a nyugati pedagógusok magyarországi továbbképzését.

A Szövetség tiltakozik a Magyarországot és a magyar nemzetet lejárató alaptalan nyugati médiahadjárat ellen.

A NYEOMSZSZ továbbra is támogatja a romániai magyar autonómia-törekvéseket. Egyetért Izsák Balázs, a Székely Nemzeti Tanács elnökének a felhívásával, és tagszervezetei országonként is támogatják a 2013. október 27-re meghirdetett nagyszabású tüntetést. Elítéli a tervezett romániai régió-átstrukturizációt, a Székelyföld feldarabolásának kísérletét.

A jövő évi tervekhez kapcsolódóan kiemelt helyre került a „Kufstein” Tanácskozás, melynek tárgya az I. Világháború előzményei, lefolyása és következményei, különös tekintettel a magyar kisebbségek sorsának alakulására.

A közgyűlés köszönetét fejezi ki Dobokay Gábor nagykövetnek és a lettországi tagszervezetünknek a vendéglátásért.

Riga, 2013. szeptember 7.

Magarságismereti Tanításmódszertani
folyóirat szórványban élőknek

A Nyugat-Európai Országos Magyar Szervezetek
Szövetségének negyedévenkénti online-lapja

www.nyeomszsz.org/orszavak

Nyugat-Európai Országos Magyar Szervezetek Szövetsége
(NYEOMSZSZ)

Nyilatkozat a romániai regionalizáció és a székely autonómia ügyében

A Nyugat-Európai Országos Magyar Szervezetek Szövetsége (NYEOMSZSZ) aggodalommal figyeli a romániai regionalizációval kapcsolatos híreket. A nyilvánosságra került tervek alapján egyértelműnek látszik, hogy a román kormány törekvése a tömbmagyar székelyföldi terület más régiókba történő beolvastatása, illetve feldarabolása.

A mai Románia területén található Székelyföld már a magyarok honfoglalása és államalapítása óta a magyar nemzetiségű székelyek által lakott terület. Az itt élő székelység őshonos nemzetiség, hasonlóan például a németországi dán kisebbséghez. A Románia részéről 1920 óta tartó homogenizációs kísérletek, a Nicolae Ceaușescu-féle kommunista diktatúra megpróbáltatásai és az 1989-es rendszerváltás után sem szűnt meg a magyar kisebbség diszkriminálása. Ennek ellenére Erdély 19 százalékban, Székelyföld három megyéje pedig több mint 66 százalékban még ma is magyar nemzetiségű.

Az Európa Tanács Parlamenti Közgyűlése Európa regionalizációja című, 1811/2007-es ajánlása világosan fogalmaz: a legtöbb tagállamban léteznek erős identitással rendelkező közösségek, amelyek követeléseinek biztosítása érdekében a külön régió és a megfelelő szintű önkormányzatiság létrehozása jó és követendő út. A tervezett romániai régióátstrukturizációval szemben láthatóan nincs tekintettel az etnikai, kulturális és földrajzi viszonyokra. Az átalakítás célja más módszerekkel, de nyilvánvalóan ugyanaz, mint ami a magyarellenos kommunista diktatúrának volt: a székelység identitásának megsemmisítése, erőszakos beolvastatása a többségi társadalomba. Meggyőződésünk, hogy a jövőbeli Európát csak azonos jogokkal rendelkező népek, nemzetek alkothatják, akik mindannyian lehetőséget kaphatnak érdekeik érvényesítésére, az önrendelkezés biztosítására. A megoldás rövid távon Székelyföld önálló régióként való meghatározásában, hosszú távon pedig autonómiájában van.

A Nyugat-Európai Országos Magyar Szervezetek Szövetsége (NYEOMSZSZ) rigai közgyűlésén határozatba foglalta, hogy szolidáris a romániai régióátstrukturizációval szemben és a székely autonómia mellett tüntetőkkel. Arra kérjük Önöket keresztül az Európai Uniót és a közösségek Európáját, hogy ne hagyja magára Európa legnagyobb nemzeti kisebbségét jogos követeléseinek kivívásában.

„Ma már tudom, hogy nem tehetek mást: el kell mennem oda, ahol a világ nagyurainak esztendőik óta gyűléseznek már és szónoklatokat tartanak a békéről, az igazságról és az emberi jogokról. És ha nem eresztene be az ajtókon, úgy be kell mennem az ablakokon. De oda kell állanom eléjük, és meg kell mondanom nekik, hogy hagyják abba a szónoklatokat. Mert nem tisztességes dolog szabadságról beszélni, és a mások szabadságát odaajándékozni az ördögnek. Igazságról és emberi jogokról beszélni és odaajándékozni egy országot a halálnak. Meg fogom kérdezni tőlük: mit vétettem ellenetek, urak? És mit vétett az én népem, ott a hegyek között? Majd előveszik a pénztárcáikat, mint ahogy azt a gazdagok szokták, ha nem tudnak megfelelni a szegények kérdéseire, de én azt mondom nekik: Nem, urak! Ne alamizsnát adjatok! Adjátok vissza a hegyeimet!”

Wass Albert

Példás higgadtsággal és józansággal

Sikerrel végződött a „Székelyek Nagy Menetelése”, és ez növeli az önbizalmat, bátorságot önt a csüggedőkbe. Bárki meggyőződhetett arról, hogy igenis van összetartás, és ennek az összetartásnak biztatón nagy a felhajtóereje. Számíthatunk egymásra, mert nem nézzük ki a siker falatjait egymás szájából. Felemelő annak tudata, hogy nem csupán Erdély népe mozdult meg, nem csak Magyarországon jutott kifejezésre az összefogás és együttérés, hanem Európa és Amerika számos nagyvárosában is felkelt a testvériesség szelleme.

Ennek jeleként mintegy erősítésül az Ausztriai Magyar Egyesületek és Szervezetek Központi Szövetsége a szeptember 6-i rigai NYEOMSZSZ közgyűlés határozata értelmében az Erdélyi Magyarok Ausztriai Egyesületével október 16-án, közös rendezvényen látta vendégül Bodó Barnát és Izsák Balázst, hiszen nem csak az erdélyiekbe, de az itteni magyarokba sem árt lelket önteni.

Piroska Ferenc szervezésének és Baliga Csaba közreműködésének köszönhetően sikerült megmozgatni az ausztriai, főként Erdélyből származó magyarokat, és ennek eredményeként a rendőrség becslése szerint ötszázan, a szervezők szerint mintegy 650-en vettek részt Bécsben a székelyföldivel egy időben megrendezett békés, több mint kétórás felvonuláson, amely 110 székely zászló kíséretében a Szt. István téren vette kezdetét, majd a belvárosban a francia követséget érintve vonult a IV. kerületi román követség épülete elé.

A megmozdulás a két himnusszal vette kezdetét és ért véget a román követség előtt, de végezetül elénekeltek a „Boldogasszony anyánk”-at is. A dr. Eva Maria Barki által megfogalmazott és ismertetett petíciót a román nagykövet vette át, megígérve, hogy továbbítja Románia államelnökének és miniszterelnökének.

A kivezényelt számos rendőr elégedetten vehette tudomásul a tüntetők kimérttségét, fegyelmeztségét.

Deák Ernő, NYEOMSZSZ elnök

Székelyek Nagy Menetelése

Stuttgart

Bécs

Zürich

← London

Svédország

Beszámolók tagegyesületeink rendezvényeiről

Frankfurti Magyar Katolikus Egyházközség – Október 23-i ünnepség Frankfurtban –

Az ez évi október 23-i ünnepséget október 27-én, vasárnap délután tartottuk a frankfurti Magyar Katolikus Egyházközség területén. Az ünnepi szentmisét követően a kopjafánál gyűjtöttunk méceszt és vitéz Balassa Imre szavai kíséretében emlékeztünk az 56-os forradalom hősi halottaira és áldozataira.

Az ünnepi előadást Kiss József író, rendező, dramaturg, a Szolnoki Szigligeti Színház művészeti vezetője tartotta. Az előadás témája a „forradalom utáni időszak Magyarországon” ismertetése volt. Érdekfeszítő és jól érthető írói előadásában hazai szemszögből tekintette át az elmúlt 57 esztendő történetét és az 56-os forradalom hatását a mai magyar társadalomra.

Előadásában sok érdekes eseményt tárgyalt, amely az itt élőknek vagy nem jutott tudomására, vagy rosszul lettek informálva. A terror időszaka, mely felülmúlta a 48-as szabadságharcot követő rémuralmat, a gulyáskommunizmus átmeneti javulása, majd a 2006-ban történt negatív események, mind a szabadságukért harcoló nemzetek kálváriája egy igazi társadalom felé. Az 56-os forradalom

szelleme és példamutató szabadságvágya él a magyar társadalomban, vigyázzunk rá és becsüljük meg az elért eredményeket!

Az író gondolatébresztő szavai jellemzik az 56-os forradalom véghezvivőit, illetve mottóul szolgálnak a mai kor emberének is: „Egész életünk keresztutak, útkeresztvezések hosszú sorozata. Egy végelláthatatlan út. S mindig az elágazásokhoz érve jut eszünkbe, hogy nincs nálunk térkép. Mit tehetünk? Mire hagyatkozhatunk? A belső hangra. S azt meghallani szinte emberfelelten nehéz. Mert ott hang, s odakint zaj van. És ha mégis meghallottuk, hinnünk kell benne, hogy a helyes irányt sugalmazza. Hanem akkor jön a legnehezebb feladat. Nem elég éreznünk, vagy tudnunk az igaz útról. Cselekednünk is kell. A helyes irányba kell fordulnunk, és el kell indulnunk. S ez a csenevész ösvény szinte kivétel nélkül a legnehezebb út. Viszontagságos és küzdelmes. Meredek, éles kövekkel teleszórt, szakadék peremén kanyarog. Ám a magasba visz. Hinnünk kell benne. Minden embernek van választása. Sosincs késő.”

Az előadás után személyes beszélgetésre nyílt alkalom a vendégünkkel.

Stolmár Ede

(Kiss József írói munkásságában behatóan foglalkozik az 56-os forradalmi időszakkal. Művei bizonyítják ezen képességét, mint pl. „Az angyalok nem sírnak” vagy „A boldog – Utolsóbb első” –, mely a vértanúságot szenvedett és nemrégiben boldoggá avatott Sándor István szalézi szerzetes életét mutatja be.)

Beszámolók tagegyesületeink rendezvényeiről

Erdélyi Világszövetség Stuttgart: – Erdélyi Est –

2013. március 16-án az Erdélyi Világszövetség Németországi Csoportja a stuttgarti Magyar Kultúrintézettel közösen újból részt vett a Stuttgartban minden évben sorra kerülő „Múzeumok hosszú éjszakáján”.

Az idei téma „Erdély sokszínűsége” volt, melyhez erdélyi művészek, pontosabban Kudor István és Kudor Mária kalotaszegi ipar- és képzőművész, valamint Kovács László Attila sepsiszentgyörgyi fotográfus szolgáltatott gazdag és érdekes anyagot.

Március 15-én a Klubban, magyar közönség előtt, magyar nyelven folyt az előadás, március 16-án pedig a Kultúrintézet termeiben német nyelven zajlott a rendezvény.

A kalotaszegi körökben jól ismert Kudor házaspár saját készítésű hagyományos kézműves termékeket mutatott be, összefoglalva így a Kalotaszegre és környékére jellemző népi motívumokat. Kudor István a fafaragás igazi mesterművészeként, valamint a vidék képzőművészeti ismerőjeként tartott előadást. Kudor Mária a szövés, varrás, hímzés és gyöngyfüzés szakértőjeként kalauzolt végig bennünket ősi kultúránknak ebben a kihalófélben lévő csodavilágába

Másik meghívottunk Kovács László Attila fotóművész volt Sepsiszentgyörgyről, aki magyar nyelvterületen számos kiállítása révén szintén közzismert, díjnyertes alkotó. Képek kiállításának anyaga olyan erdélyi hagyományokból merített, mint például a farsang világa és a „kakaverés”, valamint a „Székely kék”.

A rendezvények sikeresek voltak, a közönség nagy érdeklődéssel fogadta a sokak számára teljesen ismeretlen világot. Erdélyi Világszövetségünk örömmel állapíthatta meg, hogy rendezvénye jelentősen hozzájárult az erdélyi magyar kultúra és életvilág népszerűsítéséhez.

Tamás Péter

Ha táncház, akkor Hannover ...

Ha Hannover, akkor Gardon Banda. Sokadszorra és csak itt. Mert ilyen nevű banda egyébként nem létezik. Mondhatnánk inkább, hogy Dóra Áron és barátai, valamennyien a Népművészet Ifjú Mesterei. Láthattuk őket idén egyenként is a Repülj pávában! vagy más népzenei vetélkedőkben. Mindannyian zenélnek valahol, a Tallabillében, a Berkában, a Békásban vagy bárhol, alkalmi bandákban. Mint most Hannoverben.

Dóra Áronnak sok barátja van, és ezek egytől-egyig a magyar népzene megszállottjai. Ifjú emberek, még tanulnak vagy már tanítanak, de mikor összejönnek, muzsikálnak reggeltől estig: örömmel. Örömmel őket hallgatni. Mert velük a tánc ház zenei élmény is, mellé igazi koncertet adnak, elmagyarázzák a dallamok eredetét, ősi hangszereket mutatnak be, tanítanak.

A tekerőlantot a Junior-Prima-díjas Németh András tekeri briliánsan, civilben zenetanár egy pomázi iskolában. Egmaga elég lenne egy teljes zenekarnak. Dövényi Gergely az egyik legjobb magyar brácsás. A gardont is ő ütügeti mesterien, adja a ritmust, mellé elég lenne csak a furulya vagy egy hegedű. A banda idei primása, Mihó Attila sem akárci: a Kecskeméti Primásverseny 2013. évi győztese.

A bandavezér Dóra Áron furulya-specialista. A somogyi pásztorok hosszúfurugláját újra életre keltette, egy olyan ősi magyar hangszert, amit a Kárpát-medencében csak a magyarok ismernek, no meg a Kaukázusban néhány népcsoport. A hosszúfurugla a pásztorszabadság jelképe volt, még a zsandárt is elkábította egykor.

Idéi meglepetésként Áronék dalost is hoztak magukkal, Havay Viktóriát, a Tallabille zenekar énekeseit. Viki hozzájuk hasonlóan ifjú mester, de hannoveri

gyökerekkel. Az összhangzat alapján mintha mindig egy bandában játszottak volna.

Zenéjükkel virtuosan bejárhattuk a magyar nyelv-

terület minden régióját: Moldvából a Kárpátokon átkelve beköszöntünk Gyimesbe, elkalandoztunk a Küküllő mentén, majd Mezőségből a mai Magyarország régióiba, a Dél-Alföldre, Nógrádba, és a Dunán átkelve Somogyországba jutottunk. A zene ritmusa az agyból a lábáig jutott, és a hannoveri magyarok magyar táncokhoz szokott lába ifj. Szerényi Béla, a Csillagszemű együttes néptáncosának vezérletével járta a moldvait, a kalotaszegit, a friss és lassú csárdást. A varázslat egész éjszaka tartott: észre sem vettük, hogy mégiscsak Észak-Németországban, egy hannoveri kocsmában padlóján ropjuk.

A cikket papírra vetette egy lelkes, rendszeres résztvevő, Rab Irén, a göttingeni Georg-August-Egyetem magyar lektora.

Beszámolók taggyűléseink rendezvényeiről

Burg Kastl ALUMNI e. V. : A Burg Kastl-i Németországi Magyar Gimnázium egykori diákjai második jubileumi világtalálkozójukat ünnepelték Kastlban 2013 pünkösdjén

Hat évtized háromszáz volt diákja találkozott az idei pünkösd-hétvégén a kastli vár belső udvarában és refektóriumában. Öt kontinensről érkeztek, hogy emlékezzenek a történelmi vár falai között átélt diákéveikre.

A Magyar Gimnázium öregdiák egyesülete, a Burg Kastl ALUMNI e. V. 2008 után immár másodszor hív meg minden volt diákot, tanárt és az iskola barátait erre a jubileumi rendezvényre. A szervezők és a résztvevők – az iskola hét évvel ezelőtt történt bezárása ellenére – ezzel az eseménnyel akarták feleleveníteni az évtizedes hagyományt: a pünkösd-hétvégén, egykoron a ballagások időpontja, ifjúságuk színhelyén ismét találkozni és tanúságot tenni Kastlhoz való kötődésükről, ahhoz a településhez, amely annak idején mindnyájuk számára második otthonot jelentett.

Már szombat délelőtt elkezdődött a régi diákok zarándoklása az „ő várukba”: várt és nem várt találkozások örömteljes jelenetei, szívből jövő ölelések, hangos üdvözlések és szapora beszélgetések sora jellemezte a nap első óráit.

Délután kettőkor a Himnusz hangjaival és zászlófelvonással kezdődött a találkozó. Az Alumni vezetősége rövid beszámolót tartott az egyesület tavalyi munkájáról és jövőbeli terveiről. A délután hátralévő része a baráti és osztálytalálkozók vidám hangulatában telt el.

Kora este Lezsákné Sütő Gabriella alapító és Fantoly Gyula szakmai vezetésével a Lakiteleki Kösöntyű Néptáncsoport táncosai és zenészei léptek fel a nagyszínpadon a volt diákokból és sok falubeli látogatóból álló közönség előtt. A régi híres kastli táncsoport jelenlévő tagjai se voltak restek, és a színpadra perdülve megmutatták, hogy a hosszú „absztinencia” ellenére sem felejtették el a Kastlban tanult táncokat. A műsor után következő táncház vidám dalolás, zenélés és persze táncolás keretében késő éjszakáig tartott.

Az éhséget és a szomjat a Heigl család csillapította mindenféle bajor finomságokkal, míg a magyar konyha ínycsiklandósságairól a Müller család standja gondoskodott.

Pünkösd vasárnapján váratlan gyönyörű napsütéses időben került sor a középkori vár belső udvarában a rendezvény ünnepi műsorára. Diegoné Fedor Aliz, a Burg Kastl Alumni egyesület elnöke, valamint Stefan Braun kastli polgármester és Reinhold Strobl bajor parlamenti képviselő köszöntötte az ünneplő közönséget. Díszvendég volt dr. Czukor József, Magyarország németországi nagykövete Berlinből, Mydlo Tamás müncheni főkonzul valamint dr. Ódor László, a stuttgarti Magyar Kultúrintézet igazgatója. Dr. Czukor József nagykövet úr üdvözölte a közönséget, majd az iskola történelmi szerepét méltatva annak a reménynek adott kifejezést, hogy a jövőben ismét elképzelhető lesz egy magyar iskola létrehozása Németországban.

Az ünnepi műsor folyamán az Alumni vezetősége kiemelte a Lakiteleki Népfőiskola szerepét az iskola tárgyi hagyatékának letéteményezésében, megköszönve Lezsák Sándor parlamenti alelnök úrnak és családjának a lehetőséget, hogy a Népfőiskolán működő Emigrációs Emlékgyűjtemény keretein belül létrejöhessen a „Burg Kastl Emlékszoba”. Ez a kis múzeum őrzi annak a nevelő és oktató munkának az emlékét, amelyet áldozatkész menekült pedagógusok végeztek a második világháború után közel hét évtizeden keresztül, először a Burg Kastl-i gimnázium előiskolaiban (Passau-Waldwerke, Niederaudorf, Osterode, Lindenberg, Bauschlott), majd 1958 és 2006 között a kastli várban.

A nagytemplom déli harangjai – akárcsak negyvennyolc éven keresztül –, most is ökumenikus istentiszteletre hívták a jelenlévőket. Katolikus részről Mag. Molnár Ottó grázi prelátus és protestáns részről Csákvári Dániel református lelkész koncelebrált. Molnár Ottó atya különös örömmel vette a meghívást erre az alkalomra, mivel hogy ő maga is Kastlban érettségizett negyvenkét évvel ezelőtt.

Noha ez a pünkösd-hétvége főleg az örömteljes viszontlátásokról, az internátusban töltött sok esetben ötven évre visszanyúló nosztalgikus emlékekről szólt, számos gondolat és elképzelés hangzott el a vár jövőjével kapcsolatban: szoba került a néhai magyar gimnáziumnak egy esetleges korszerű újraindítása, melynek létjogosultságát az a tény igazolná, hogy az utolsó években a gazdasági válság következtében több ezer magyar család vándorolt ki Németországba, átmenetileg új hazát és jobb megélhetési lehetőségeket keresvén. Sokan visszaemlékeztek saját sorsukra, amikor évtizedekkel korábban főleg politikai okokból kényszerültek el Magyarországról. Annak idején ebben a kicsiny, történelemmel teli kis oberpfalzi községben egyszerű már szeretettel befogadták a magyarokat, akik aztán az elismert német érettségivel a legjobb előfeltételekkel indulhattak el életútjukra. Manapság a volt Németországi Magyar Gimnázium közel négyezer egykori diákja él szerte a világon, a mai napig is „kastlisoknak” nevezve magukat. Ezáltal aztán Kastlt is világszerte ismertté teszik.

A jubileumi találkozó vasárnap délután fejeződött be. A résztvevők – sokan könnyes szemmel – azt ígérték egymásnak, hogy öt év múlva, 2018 pünkösdjén, ismét találkoznak Kastlban!

A rendezvényen résztvevők a kastli várban, a Burg Kastl ALUMNI e. V. elnöksége

Beszámolók tagegyesületeink rendezvényeiről

Magyar Néptáncsoport Vadrózsa Hagen

A vidámság a hosszú élet titka – a Kiss Stúdió Színház Hagenben 2013. szeptember 21-én

„Szerelemhez nem kell szépség,
Szerelemhez nem kell ész,
Szerelemhez nem kell semmi más,
Csak szerelem kell és kész!”

Eisemann Mihály és G. Dénes György szerzeménye (a Fekete Péter c. operettből) mint egy vörös fonal húzódik végig az esten, kíséri, gyakran összeköti az egyes jeleneteket. Hiszen itt valóban szerelemről, a legelemibb, leggyakrabban megénekelte emberi érzelemről van szó. Írókat, költőket, zeneszerzőket, képzőművészeket, színészeket foglalkoztat ez az ősi téma, hol lírai, hol drámai formába öntve. Ezen az estén vígjátékként érkezett hozzánk a nagyváradi Kiss Stúdió Színház új műsoraként.

Csodálni való: tegnap München, ma Hagen, holnap Köln... fáradtságot nem ismerve, elhivatottsággal hozzák a magyar szót távoli magyarlakta területekre!

A művészek személyenként három-négy szerep alakítására vállalkozva nagyszerű átváltozási képességről tettek tanúságot. Kiss Törék Ildikó az életidegen vegyészfőnök elhanyagolt feleségét, egy, a professzor lelkesedő tanítványának vélt kis naivát, valamint a professzor vénkisasszony asszisztensnőjét alakította frappáns hitelességgel az egymást váltó jelenetekben. Varga Vilmos pedig a lombikok között, csak a kémianak élő (később igencsak megváltozott) professzor, a professzor feleségének udvarlója, szállodaigazgató, rendőr szerepeiben kacagtatta meg a nézőket. A bonyodalmakkal teli előadás végén persze mindenki megtalálja a párját, és az útravaló így hangzik:

„A hosszú élet titka: a hosszú házasság,
Még ha nem is így mondják. ...
Mert aki hosszú házasságban él, emberek!
Az rövid életű eleve már nem lehet!”

Egy igazán szórakoztató, megnevettető, remek zenével, dalokkal és poénokkal fűszerezett színházi előadást élvezhetünk, amihez nagyban hozzájárult Piski Norbert világosító és hangtechnikus „háttéri tevékenysége” is!

Szórakoztató, megnevettető? Azt gondolnánk, ennél mi sem könnyebb. Igen, ha csak egy-két viccről van szó, de ha egy igényes, estét betöltő vígjátékról beszélünk, az – ahogy a művészek mesélték – rengeteg előkészületet igényel: a darab megírása, a zene összeállítása, díszletek, kellékek, megvilágítás kidolgozása és elkészítése, megfelelő ruhák

beszerzése. Közben a szövegek tanulása, színpadi gyakorlása és ebben az esetben még annak is a beidegzése, mikor, milyen személyként (és milyen jelmezben) kell a közönség elé lépni?

Ha végül így elkészül a könnyed, kacagtató produkció, a sikeres munka bizonyítéka és jutalma a közönség vidám nevetése, lelkes tapsa. Nos, Hagenben is bőségesen volt mindkettőből! Hadd idézzek egy utóhangot Wuppertalból jött nézők köszönő leveléből:

„Nagyon örvendünk,
hogy részt vehettünk,
mert közel 25 éve
nem voltunk magyar
színelőadáson.”

Ezúton is köszönjük a környékbeli magyarok nevében is a művészeknek, a BUOD-nak és minden segítőnek, hogy ismét nívós magyar nyelvű színházi előadásban lehetett részünk!

Münnich-Ákontz Ildikó

**Széchenyi Kör München:
Akik minden határon túl hisznek
a SZÓ megtartó erejében**

A müncheni Széchenyi Kör sokrétű programjában mindig kiemelkedő esemény egy-egy színházi előadás. Örömmel fogadott visszatérő vendégeink a nagyváradi Kiss Stúdió Színház művészei: Kiss Törék Ildikó és Varga Vilmos.

Az idén szeptemberben a „Vidámság az élet sója, avagy a hosszú élet titka” című zenés vígjátékot láthattuk tőlük nagyon rafinált szereposztásban. Kilenc szereplőt játszottak el ketten, parádés gyorsasággal váltogatva nemcsak a kosztümöket és a parókákat, hanem játékkal a karaktereket is, művészi tökélyre fejlesztve az átváltozást. Újfélt elbűvölték a közönséget.

A Kiss Stúdió Színház 1994-ben alakult. Ez az egyetlen folyamatosan működő erdélyi magyar nyelvű magánszínház, amely minden állami támogatás nélkül alapítványi fenntartásból működik. Nemcsak Nagyváradon és Erdélyben játszanak, hanem rendszeresen turnéznak Magyarországon és többször játszottak Nyugat-Európában is.

2007-ben Magyar Örökség díjat kaptak. A díjátadás-kor a laudációt tartó Kondor Katalin – a Magyar Rádió volt elnöke – kiemelte, hogy a Kiss Stúdió a szórvány-magyarságot szolgáló színházművészetet művel. „Újkori Dérynének” nevezte a Kiss Stúdió színészeit, akik modern echós szekérrel járkák azokat a településeket is, ahová nélkülük színházi előadás sohasem jutna el.

Kucsera János

Beszámolók tagegyesületeink rendezvényeiről

Deutsch-Ungarische Gesellschaft Köln-Bonn e. V.

Nemzeti ünnepünk, október 23. alkalmából tartott ünnepi megemlékezés és kirándulás

– Marburg, 2013. október 26.

Nemzeti ünnepünk, október 23. alkalmából a Német-Magyar Társaság Köln-Bonn (DUG Köln-Bonn e. V.) elnöksége – immáron hagyományképpen – ismételt kirándulást szervezett egy olyan helyre, amelyik a magyar történelemmel valamilyen formában szoros kapcsolatban áll. Ez alkalommal Marburgra esett a választás, itt tartottuk meg ünnepi megemlékezésünket Árpád-házi Szent Erzsébet sírjánál.

Marburg város nevét annak a ténynek köszönheti, hogy korábban itt húzódott a Tübingi Grófság és a Mainzi Érsekség határa („mar(c)”). A város ma Hessen tartományhoz tartozik.

A város a Lahn két partján fekszik, a Német-középhegvidéken. Nyugatra a Gladenbach-hegyvidékig, keletre a Lahn-hegységen át az Amöneburgi-medencéig terjeszkedik területe. Félúton fekszik a Frankfurt–Kassel útvonal mentén (mindkét várostól kb. 77 km-re), a legközelebbi nagyobb település Gießen, 27 km-re fekszik. A város legmagasabb pontja a Störmer-hegy (412 m), legmélyebb pedig a Lahn-völgyben található délen (173 m).

A Szent Erzsébet sírját őrző, róla elnevezett templomot 1235 és 1283 között építették a sír fölé, és a nyugati világ egyik legjelentősebb búcsújáró helyévé vált. Művészettörténeti jelentősége abban áll, hogy ez Németország egyik legkorábbi tisztán gótikus temploma. Ismeretlen építmestere a francia katedrálisok mintájára a gótikus csarnoktemplom önálló típusát alkotta meg, amely a gótika németországi fejlődésében irányadóvá vált.

II. András magyar király lánya, Árpád-házi Szent Erzsébet (1207-1231) 1221-ben lett IV. Lajos tübingi tartománygróf felesége. Négyéves korától él Wartburg várában. Már mint a tartománygróf felesége különös figyelemmel fordul az éhezők és betegek felé. Lajos 1227-ben meghal egy keresztes hadjáratban, Erzsébet Eisenachba menekül. Az ottani ferences

templomban ünnepélyesen szegénységet és engedelmességet fogad. Özvegyi lakhelye Marburg lesz. Itt (a mai templomtól északra fekvő területen) a nélkülözésben szenvedő betegek megsegítésére létrehoz egy ferences kórházat, s itt éli le további életét.

Röviddel halála után már megindult a zarándoklat a sírjához. Sógora, Konrád tartománygróf 1233-ban ide telepítette a Német Lovagrendet, melynek később nagymestere lett. Ő kezdeményezte Erzsébet szentté avatását, ami 1235-ben történt meg. II. Frigyes császár jelenlétében emelték ki csontjait és rakták le a templom alapkövét. 1283-ban szentelték fel a templomot.

A templomon belül a Szent Erzsébet szentély ma kereszteselőkápolna. Erzsébet eredeti sírhelye fölött értékes mauzóleum áll eredeti színezéssel. A körbefutó latin felirat a „GLORIA TEUTONIAE” (Németország dicsősége) címmel tiszteli, a lépcsőt az imádkozó zarándokok koptatták el.

A templom, Szent Erzsébet történetének és sírjának, valamint a város megismerésére mintegy kétórás német nyelvű idegenvezetést kaptunk, amelyet az evangélikus templom látogatóinak fogadására kijelölt tiszteletes asszony biztosított számunkra. A templomlátogatás során Szent Erzsébet sírjánál rövid ünnepi beszéd hangzott el, valamint nemzeti szalaggal átkötött gyertyát helyeztünk el a síron.

Mervai Péter

Táncház Nürnbergben

A Nürnbergi Magyar Kultúregyesület 2009-ben újabb kezdeményezésbe fogott – miután a kulturális tevékenység mellett a klubest is sikeresen működött –, létrehoztuk a havi táncházat. Az a gondolat vezetett bennünket, hogy a fiatalabb korosztálynak is nyújtsunk tevékenységi kört és talán Nürnbergben is létrejön egy népi táncsoport.

Ma a táncház és ezen belül a „Tűzvirág Táncsoport” is sikeresen működik. Első sikeres fellépésük a kultúregyesület 40. évfordulója alkalmával volt. Ma a táncsoport gazdagítja rendezvényeinket, felléptek a kastli pünkösdi ALUMNI-találkozón, Münchenben, az erlangen-i tavaszi rendezvényen, a nürnbergi román napon, hívják őket privát rendezvényekre (születésnap, esküvő stb.).

Köszönetet kell mondanunk a fiataloknak, akik a rendszeres táncpróbára áldozzák idejüket. Meg kell említenünk Németh Zsoltot, akinek vezetésével indult el a „Tűzvirág Táncsoport”, valamint Kiss Balázst és Györe Gábort, akik lelkesen foglalkoznak a táncos lábú fiatalokkal.

Rozmán Lajos

Kőrösi Csoma Sándor-Program ösztöndíjasainak beszámolói

Gazdag Zsuzsanna

Gazdag Zsuzsannának hívnak, április 3-án érkeztem Stuttgartba a Kőrösi Csoma Sándor-programnak – egy a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium Nemzetpolitikai Államtitkársága által kiírt ösztöndíjnak – a jóvoltából, és ez év szeptember 3-ig maradok Baden-Württembergben.

A program keretében 48 nyertes pályázót küldtek ki a diaszpórába, azaz a Nyugaton élő magyarsághoz, hogy ők ezáltal bepillantást nyerjenek egy-egy helyi magyar közösség mindennapi életébe, majd ki-ki a maga tudása és tehetsége szerint segítse az ott folyó munkát, valamint a magyar identitás és az anyaországgal való kapcsolat erősödését.

Itt szeretném megköszönni Varga Pál református lelkésztestvéremnek, hogy mentoromként segíti munkámat; evangélikus lelkészként, újságíróként, továbbá mentálhigiénés szakemberként igyekszem a helyi magyarság javát szolgálni. Magamról annyit, hogy 1998-ban szereztem lelkészi diplomát a budapesti Evangélikus Hittudományi Egyetemen. Újságírói másod-diplomámat egy kétéves képzést követően, 2002 nyarán vehettem át a bajorországi Erlangenben, a Friedrich-Alexander Egyetem publicisztika szakán.

Hazatérésem után az egyház hetilapjánál, az Evangélikus Életnél dolgoztam főmunkatársként 2008-ig. 2009-től 2011-ig a Békés megyei Tótkomlóson voltam beosztott lelkész (itt elsődlegesen idősek lelkipozíciójával foglalkoztam), majd 2012-ben helyettes lelkészként Szegedre kerültem. 2010 és 2012 között a Semmelweis Egyetem kétéves levelező képzésén vettem részt, mentálhigiénés és szervezetfejlesztő szakon.

Hálás vagyok Istennek, hogy itt lehetek, és remélem, hogy munkámmal az ő dicsőségét és az emberek javát szolgálhattam, illetve szolgálhatom, egyebek mellett június 16-án, amikor Diethenheimben és július 14-én, amikor Stuttgart-Bad Cannstattban tarthatok igehirdetést az istentisztelet keretében.

Nürtingeni magyar vásár

Kóstolhatott minden földi jót – egyebek mellett kürtös-kalácsot, lángost, borokat, kolbászt –, mi szem-szájnak ingere, válogathatott a népművészeti remekek között az, aki június 13. és 16. között ellátogatott Soroksár testvérvárosába, a Stuttgart melletti Nürtingenbe.

A baden-württembergi településen ugyanis másodízben tartottak magyar vásárt. A stuttgarti magyar szervezetek (Erdélyi Világszövetség), valamint a helyi magyar gasztronómia képviselőjének közös rendezvényét június 13-án, csütörtökön Otmar Heirich főpolgármester, Horváth János gazdasági konzul, valamint prof. dr. Ódor László, a stuttgarti Magyar Kultúrintézet igazgatója nyitotta meg. Mindegyikük hangsúlyozta a magyar kultúra, a turizmus, a gazdaság, valamint a gasztronómia fontosságát, melyek hazánk és Németország jó kapcsolatát hivatottak tovább erősíteni.

A vásár keretprogramjaként Christine Pallos képkiallítását tekinthették meg a látogatók, június 15-én, szombaton a stuttgarti Csöböröcsök Néptáncsoport lépett fel, műsorukhoz az élőzenét a Buda Folk Band Trio tagjai szolgáltatták; illetve aznap este még Várad Antal orgonaművész adott koncertet.

A rendezvény zárónapján Magyarország – meglepően más címmel a Magyar Turizmus Zrt. müncheni külképviseletének igazgatója, Gyuricza Bernadett tartott előadást, azt követően egy kerekasztal-beszélgetésre hívta az érdeklődőket Hans-Werner Carlhoff, a baden-württembergi Johannita Szeretetszolgálat elnöke, Sven Matis stuttgarti újságíró és sajtószóvivő, valamint Kispál Gergely fiatal színész. A résztvevők az európai ifjúság jövőjéről folytattak eszmecserét.

A Tímár Böske vezette Csillagszemű Táncegyüttes műsorából végül pedig az is kiderült, milyen az igazi magyar virtus... A közönségnek egyedülálló élményben lehetett része, hiszen az együttes az egyes magyar régiókra jellemző táncokat mutatott be: a rábaközi, a kalotaszegit és a tyukodit, sőt, ezek mellett többek között helyet kaptak üveges-botos és szatmári táncok is.

Gazdag Zsuzsanna

Trianon drámaisága

A neves történész, dr. Tökéczki László a stuttgarti Magyar Kultúrintézetben Trianon drámaiságáról tartott előadást az Erdélyi Világszövetség Németországi Csoportjának meghívott vendégeként június 22-én, szombaton.

A referátum kezdete előtt prof. dr. Ódor László, az intézet igazgatója, valamint Tamás Péter, a szövetség elnöke köszöntötte a hallgatóságot.

Az előadó ezután nagyívű történelmi áttekintésben egészen 1526-tól, a mohácsi vereségtől kezdve ismertette a jelenlévőkkel az 1920-as trianoni döntéshez vezető történelmi, politikai, gazdasági és társadalmi összefüggéseket.

Gazdag Zsuzsanna

Kőrösi Csoma Sándor-Program ösztöndíjasainak beszámolói

Gazdag Zsuzsanna

Eszmecsere a stuttgarti Magyar Kultúrintézet klubjában

A táncnak a nevelésben betöltött szerepéről beszélgetett egymással Timár Böske, a Csillagszemű Táncegyüttes, valamint Kemény József, a Csöbörösök Néptáncsoport vezetője június 14-én a stuttgarti Magyar Kultúrintézet klubjában. Az eszmecsere az adott alkalmat, hogy a hazai Prima Prémium-díjas csapat június 15-én Fellbachban a helyi nemzetközi fiestán, majd június 16-án a nürtingeni magyar vásáron lépett fel.

Természetes, hogy nehéz összehasonlítani a világszerte ismert társulatot – amelynek jelenleg hétszáz tagja van, és közülük százhusz főt válogattak be a profik közé – a Stuttgartban és környékén élő fiatal táncosokkal. Hazai földön fontos, hogy a szülők olyan értéktérítő közegben tudhatják gyermekeiket, ahol a szakértők szigora szeretettel párosul.

Ezzel szemben a külföldi ifjak – a második vagy harmadik generációs magyarok – számára a táncpróbák, a tánc maga, valamint a fellépések még ennél is többet jelentenek: magyarságuk megőrzésének nélkülözhetetlen eszközei.

Kérésre Kemény József elmondta, hogy a stuttgarti néptáncsoport több mint három évtizedes múltra tekinthet vissza: már a múlt század hetvenes éveinek közepén létrejött egy egyesületi keretek közt működő táncsoport és kórus a helyi magyar katolikus gyülekezet berkein belül (Ungarische Künstler und Folklore Ensemble). Kemény úgy tekint vissza ezekre az időkre, mint olyan évekre, amikor magyar néptánc helyett egyfajta „szalontáncot” táncoltak.

„1989-ben nálunk is megtörtént a váltás. Az addig táncolt „revütáncokat” felváltották az „eredeti”, autentikus magyar és erdélyi néptáncok, ezeket vettük fel repertoárunkba, hiszen nemzeti értékeink közül az egyik legnagyobb kincs a magyar néptánc” – hangsúlyozza Kemény.

A Csöbörösök településről – a legkeletibb csángó faluról – elnevezett csapat tagjai igyekeznek is megőrizni ezt az értékes kincset: minden pénteken 18 órától 20 óráig az ifjabb, 20 órától 22 óráig az idősebb korosztálynak tartanak táncpróbákat a stuttgarti Magyar Kultúrintézet klubhelyiségében, ám – amint azt Kemény megjegyzi – ezzel kapcsolatban az egyik szeme sír, a másik nevet.

Egyfelől nagyon örül a fiatalok kitartásának és lelkesedésének, másrészt azonban elszomorítja az a tény, hogy úgy érzi, nem kapnak elegendő anyagi és szellemi támogatást sem az itteni, sem az otthoni magyar közösségtől.

Azt, hogy neki magának nincs olyan magas szintű szakmai tudása, mint a Csillagszemű Táncegyüttes vezetőinek, kitartó munkával, a néptánc iránti szeretettel és nagy lelkesedéssel tudja pótolni feleségével, Kemény Ibolyával együtt, aki egyben a legnagyobb tánc tapasztalattal rendelkező táncos Stuttgartban.

„Mivel mi önellátók vagyunk, nagy segítség volna számunkra, ha otthonról évente 2–3 alkalomra, hétvégére táncpedagógusokat küldenének hozzánk” – összegezte Kemény József.

Gazdag Zsuzsanna

A magyar múlt egy darabja Svábföldön

A németországi Gerlingen városi múzeumában tett látogatás felér egy történelemórával. A betérő megtekinthet itt személyes használati tárgyakat, viseleteket, vagy épp egy berendezett szobabelsőt, és közben olvashat például arról, hogy a 17. század vége és a 19. század eleje közti időszakban mintegy félmillióan indultak útnak Délnyugat-Németországból Magyarország, Lengyelország, a Fekete-tenger környéke, Oroszország déli része vagy a Kaukázus felé. Gazdasági nehézségek miatt, esetleg vallási meggyőződésből vagy épp személyes okokra hivatkozva – egy szebb, egy jobb élet reményében.

Kiderül az is, hogy a kivándorlás ekkortájt alapvetően négy nagyobb hullámban történt: körülbelül 1686 és 1700 között, 1712-től 1726-ig, 1763-tól 1772-ig, 1782-től 1788-ig.

A német betelepülőket hazánkban – eltérő származási helyük, nyelvi, felekezeti és kulturális különbségeik ellenére is – egyöntetűen egyszerűen csak „sváboknak” nevezték és utódaikat a huszadik század eleje óta dunai svábokként (Donauschwaben) emlegették.

Megtudhatjuk, hogy az „újkori népvándorlás” egy későbbi hulláma a 19–20. századra tehető, amikor sokan a távoli Amerikát tartották az ígért földjének, és döntöttek úgy, hogy ott, a messzi idegenben kezdenek új életet. Mindenekelőtt 1850-től kezdve számos német, angol és ír bevándorló vállalta a hosszú és veszélyes tengerentúli út fáradalmait.

Végezetül pedig meg kell említeni a múlt századi kitelepítéseket is.

A második világháború után a győztes hatalmak vezetői – Churchill, Truman és Sztálin – Potsdamban találkoztak egymással, és határoztak Németország sorsa felől. A potsdami konferencián született döntés a magyar, lengyel és csehszlovák területeken élő németek kitelepítéséről. A rendelkezés több mint tízmillió embert érintett, és a tervek szerint „rendben és humánus módon” kellett volna lezajlania, de az érintetteknek legtöbbször csak annyi idejük maradt, hogy sietve összeszedjék a legszükségesebb személyes holmijukat és minden egyebet hátrahagyva induljanak az ismeretlen felé.

A dunai svábokat túlnyomórészt Baden-Württemberg tartományba telepítették. Az akkor még kicsi falucska, Gerlingen először kétezer üldözöttet fogadott be, nagyrésztük Magyarországról – például Zsámbékról, Dunabogdányból, Egyházaskozárról – érkezett ide, illetve ún. „szudéta német” (a mai Csehország, eredetileg a történelmi Bohémia – azaz Csehország és Morvaország peremén élő) volt.

1958-ban Gerlingen lakossága már tízezer főt tett ki, így a település városi rangot kapott. Ekkor 3.649 kitelepített élt itt, közülük 753 magyarországi német volt.

A múzeumról bővebb információ az interneten a <http://www.gerlingen.de/Lde/start/Kultur/Ungarn.html> oldalon olvasható.

(Az írás a Kivándorlás, mobilitás és kitelepítés. 300 év megindító történelme című kiállításvezető füzet anyagának felhasználásával készült.)

Gazdag Zsuzsanna

Kőrösi Csoma Sándor-Program ösztöndíjasainak beszámolói

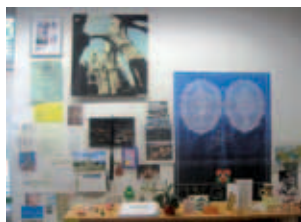
Tóth András

Tóth András vagyok, végzettségem szerint jogász. Münchenben vagyok ösztöndíjas, Harsay György a mentorom, aki 1957 óta él Münchenben.

Elsősorban a Magyar Katolikus Plébánia munkájában tudok részt venni, beleértve azokat a programokat is, amik ugyan függetlenek a plébániától, de a plébánia épületében vannak. Az adminisztratív és fizikai munkából egyaránt kiveszem a részem. Itt a szerdánkénti néptáncoktatásban a kezdők képzésében veszek részt. Heti rendszerességgel részt veszek a protestáns közösség munkájában, különösen a vasárnap délutáni istentisztelet utáni szeretetvendégség, valamint a programok szervezésében. Ezenkívül a müncheni Széchenyi körben, valamint az ingolstadti Petőfi körben tartottam előadást. Hasonló programokra jutottam el Linzbe és Salzburgba (Ausztria), valamint Stuttgartba, egy konferenciára Regensburgba. Folyamatosan gyűjtöm elsősorban a bajorországi magyar emlékeket a Julianus-programhoz. Örülök, hogy ha szerény mértékben is, de részese lehettem nemcsak a Kőrösi-programnak, hanem a német (-ajkú) országokban élő magyarok életének.

A Müncheni Ludvig Maximilians Egyetem Finnugor és Uralisztikai Intézete

Hosszas szervezés után sikerült két alkalommal is látogatást tennem a Müncheni Egyetem Finnugor és Uralisztikai Intézetében. Ott az intézet egyik vezetőjével és magyar lektorával, Kelemen Máriával, két ízben is találkoztam. A lektor asszony bemutatta az intézetet és az ott folyó munkát. Az intézetben nem csak a magyar kultúrával foglalkoznak, hanem jelentős a finn nyelv és kultúra jelenléte is. Kelemen Mária így vall a munkájáról, ami komoly hivatás számára:

„Nagy lelkesedéssel végzem a müncheni egyetemen a hungarológiai oktatást, a magyar nyelv és kultúra közvetítését. Fontosnak érzem, hogy erről ott-hon is mind többen értesüljenek.”

A tanárnő már 1998 óta végzi munkáját az intézetben.

Az órákon, amiken részt vettem, nagy meglepetésemre azt tapasztaltam, hogy az itteni hallgatók nagy része úgy tanulja a magyar nyelvet, történelmet és kultúrát, hogy semmilyen magyar kötődése nincsen. Sokszor Power Point prezentációkkal hatalmas érdeklődésről és tudásról adnak számot Magyarországgal és a kultúrával kapcsolatban. Szinte napra pontosan képből vannak az országban történt eseményekről, és a magyar nyelvet is már az első évben viszonylag intenzíven tanulják, a felsőbb évesek pedig már nagyon jól beszélnek is.

Van olyan hallgató, aki már hosszabb ideig volt Magyarországon és szívesen, nagy érdeklődéssel tanulmányozza országunk történelmét és hétköznapi életét. Jó volt látni, hogy Bajorországban is van érdeklődés hazánk iránt. Az intézetben több tágas tanterem, tartalmas könyvtár és számítógépes adatbázis áll a hallgatók rendelkezésére. Általános tapasztalatom az is, hogy Magyarországról általában pozitív véleménye van az utca emberének, ami itt az egyetemen még inkább érzékelhető.

Tóth András

Magyar élet Münchenben

A müncheni magyar plébánia (misszió) épülete a város északkeleti részén az Oberföhringer utcában van, szép és nyugodt családi házas környezetben, a város egyik legszebb részén. A plébánia nem csak a vallási élet szempontjából fontos, hanem itt zajlik a Münchenben élő magyarság kulturális életének jelentős része is.

A plébánia keretén belül működik a hétvégi (szombati) magyar iskola, itt különböző csoportokban (pl. Petőfi csoport, Arany János csoport) és korosztályokban folyik az oktatás. Többek között a magyar nyelv alaposabb megismerése a cél. A gyerekek rendszerint már kis korban a családban megtanulják a magyar nyelvet, de a nyelvtan pontosabb elsajátítása is fontos célkitűzés. Ezenkívül a magyar történelem, irodalom, kultúra és az ország földrajzi adottságainak megismertetése szerepel a tananyagban. Persze, nem olyan mértékben, mint Magyarországon, de elég sok információt szereznek így is a diákok. A plébánián természetesen hitoktatás is folyik.

Hétfőnként az idén harminc éves Komaasszonyok néptáncsoport tartja próbáit és összejöveteleit, rendszeres fellépésekre is jár. Összeszokott és nagyon fiatalos, dinamikus csapatról van szó. Ezenkívül keddenként a bébi-mami kör keretében anyukák hozzák el kisgyerekeiket. Itt főleg játék zajlik, a cél a magyar családok találkozása. A keddi napokon angol, német- és számítástechnika-oktatás is folyik. Ez is lehetőség a Münchenben élő és dolgozó magyaroknak a személyes kapcsolattartásra. Szerdánként szokott lenni a Regös néptáncsoport három csoportjának próbája – kezdő, középhaladó, haladó szinten. A magyar nyelvű szentmise pedig vasárnap van a Damenstift-templomban. Ez egy gyönyörű barokk templom a belvárosban.

Tóth András

Látogatás a Magyar Házban Innsbruckban

2013 szeptemberében rövid egyeztetés után eljutottam az Innsbruckban működő Magyar Házba. A hosszú történetre visszatekintő ház szép környezetben fekszik a Richard Wagner utcában. Ez nincs is túl messze a belvárostól. A Ház jelenleg is lakóhelyként szolgál a városban tanuló, illetve kutató fiatalok számára, 18 férőhellyel.

Az épületben az 1956 után Ausztriába érkezett magyar fiatalok tanuló- és lakóhelye volt. Pénteken esténként van itt

magyar nyelvű program. Látogatásom alkalmával több volt idős tanulóval találkoztam, akik a Ház történetéről meséltek, az itteni életéről, és arról, hogy évtizedekkel ezelőtt hogyan kerültek ide és milyen életük volt. Ezek a beszélgetések számomra szinte élővé tették a történelmet. Az irodalmi est tartalmas volt, az itt született magyar fiatalok szépen beszélnek magyarul. Magyar költők verseit olvasták fel a közönségnek. Több lelkes tanár készíti fel őket. A programok után közös beszélgetésre és vacsorára került sor. Ez is mélyíti a közösségi életet.

Tóth András

Kőrösi Csoma Sándor-Program ösztöndíjasainak beszámolói

Nagymihály Zoltán

Nagymihály Zoltán vagyok, a Pázmány Péter Katolikus Egyetemen végeztem történelem szakon. A Kőrösi Csoma Sándor-program során az észak-németországi városok magyar közösségével kerülhettem kapcsolatba (Hannover és környéke, Berlin, Hamburg), Szilágyi Szabolcs mentorálása alatt. Részt vettem a főbb egyesületi és egyházi rendezvényeken. Június 7-én a nemzeti összetartozás napjának jegyében tartottunk előadást „Trianon a magyar irodalomban” címmel.

Büszke vagyok rá, hogy – ha szerény mértékben is, de – a helyi magyar egyesületeken túl részt vehettem a Németországi Magyar Szervezetek Szövetségének (BUOD) munkájában: a 2014-es, magyar felalálókat bemutató naptár elkészítésében, az érdi autonómia-konferencián kifejtett álláspont megfogalmazásában és a német európai parlamenti képviselőknek küldött nyílt levél terjesztésében. Legújabb feladatként 1956 élő szemtanúival, emigránsaival találkoztam és beszélgettem, mert kiemelten fontosnak érzem múltunk megőrzését és 20. századi történelmünk (egyik) legfontosabb eseményének bemutatását. Köszönöm mindenkinek, aki lehetővé tette, hogy megismerjem ezt a nagyszerű közösséget, hálás vagyok, hogy a Kőrösi Csoma Sándor-program kiváló és összetartó csapatának tagja lehetek.

„Magyar nap” Hannoverben

Istentisztelettel, finom magyaros gulyáslevessel és fergeteges, hajnalig tartó táncházzal „búcsúztatták el” Csákvári Dániel református lelkész több mint nyolcéves szolgálata után. Bár maga a „búcsúzás” szó sem feltétlenül helytálló – derülhetett ki legkésőbb a nap végére; az embernek úgy tűnt, inkább el- és megköszönésről van szó, hiszen a barátságok, az emlékek és a kötődések megmaradnak.

Anca Tibor református lelkész prédikációjának középpontjába nem véletlenül állította a következő, Szent Pál apostoltól származó sorokat: „A vezetésben bevált presbiterek kétszeres megbecsülést érdemelnek: elsősorban azok, akik az igehirdetésben és a tanításban fáradoznak.” (1Tim5,17). Kiemelte: Csákvári Dániel nemcsak református lelkészként, hanem jó barátként és a magyar közösség fontos tagjaként is megállta a helyét. Az oltárnál Varga Pál ulmi lelkész, a Németországi Magyar Protestáns Gyülekezetek Szövetségének elnöke is szolgált (aki egy rövid mondat erejéig kitért arra az érdekességre, hogy három erdélyi lelkész mondja az istentiszteletet egy hannoveri templomban), valamint egy ének előadásával a magyar Ovisuli kisgyerekei is közreműködtek. Az istentisztelet után György Levente operaénekes és dr. Izsák Andor organuművész, egyetemi tanár, a Zsidó Zene Európai Központja alapító-igazgatójának hangversenye következett, amelyen ismert (Beethoven, Mozart, Schubert) és kevésbé ismert szerzők egyházi, istenes művei hangzottak fel.

A koncert után a német gyülekezet részéről Karin Kürten, a hannoveri német presbitérium vezetője és Klaus Bröhenhorst hildesheimi lelkész mondott köszöntőt. A hannoveri magyar gyülekezet gondnokaként búcsúzó Sipos Zsuzsanna levelét távollétében id. Dózsa Éva magyar, Szirmay Markus pedig német nyelven tolmácsolta. „Hálásan nyugtázzuk, hogy a gyülekezetnek valóban pástora voltál” – szól a levél, amely Sámuel első könyvét idézi: „Mindaddig megsegített minket az Isten”. Ezután ifj. Dózsa Éva, Rab Irén és Fazekas Judit köszöntö meg kisebb ajándékokkal a lelkes munkát a hannoveri, a göttingeni és a hamburgi magyarok nevében.

Csákvári Dániel gondolatait a „haza” és az „otthon” szó értelmezése köré rendezte. A diaszpórában élők közös tapasztalatát

megfogalmazva úgy vélte: „mások hazájában otthonra találni nehéz feladat”. A mai ember számára egyre közelebbi jelentést hordoz a bibliai íge: „Nincs itt maradandó

városunk”. Ennek ellenére – folytatta – nem szabad magunkba vonulnunk, hanem „értékelnünk, alakítanunk és gazdagítanunk kell, amink van, amit Isten ránk bízott”. „Ha megelégszünk az ígérettel, hogy „Jézus Krisztus tegnap és ma és mindörökké ugyanaz”, akkor megtapasztalhatjuk, hogy Isten életét adta értünk, hogy otthonunk és hazánk legyen jövővénységünkben Őbenne és Óáltala” – zárta beszédét a lelkész.

Nemcsak kenyérrel él az ember, de azzal is – ezen profanizált igazság jegyében a magvas gondolatok után a mintegy százötven jelenlévő számára felszolgált gulyásleves adott alkalmat a további beszélgetésekre és egymás társaságának élvezésére.

A táncház – amelyben központi szerepet kapott Weidinger Péter, a Kőrösi Csoma Sándor Program Frankfurtból „kölcsonvett” gyakornoka, valamint a Kolozsvárról érkezett zenészek: Szép Bálint, Vitus Csaba és Tóth Márton – este hat órától az aprók táncával kezdődött. Ugyan az elején még nem sokan voltunk, de az idő múlásával és a hangulat fokozódásával egyre több gyerek és szülő állt be a körbe.

A gyerekek többek között a „Badacsonyi szőlőhegyen” és az „Ispilányi rózsza” című játékokkal ismerkedtek meg, és a sárközi ugrós alapjait is nagyon ügyesen elsajátították. Ehhez a „Csóri kanász a dombon” c. dalt tanultuk meg, és arra is fény derült az egyik rövid szünetben, hogy mivel is foglalkoztak a kanászok.

Mire este nyolc órára elérkeztünk a gyerek táncház végére, már több tucatnyian vettek részt a táncok és játékok elsajátításában. Szerencsére nyolc után sem ürült ki a terem, sőt egyre többen lettünk, hiszen a gyerekek nem mentek még haza és egyre többen érkeztek a táncházba.

A felnőttekkel szatmári és széki táncokat tanultunk. Ugyan már a szatmári lassú csárdásban is sokan elfáradtak, de ez senkit sem zavart, amikor áttértünk a friss csárdásra. Ezután aztán már tényleg jól jött egy hosszabb szünet, amikor a zenészek és a táncosok is kipihenheték magukat.

A szatmári táncokat a széki követte, ahol a négyest tanultuk meg és a tapasztaltabb táncosok azt is bemutathatták, hogy milyen jól tudják a sűrű és ritka tempót.

Sor került még a mezőségi táncrendre és páran még a kalotaszegi legényessell is kimerészkedtek a zenekar elé.

Amikor aztán már tényleg nem bírtuk tovább a táncot, a zenészek vették át a főszerepet. A kolozsvári muzsikások vezetésével, zongora kísérettel és a már délelőtt is bizonyító, öblös hangú György Levente közreműködésével jó hangulatú nótázás vette kezdetét. A népdaloktól és műdaloktól kezdve egészen az operaáriáig minden elhangzott. Ez az oldott és nagyszerű hangulat egészen reggel hatig tartott!

Az élmények tükrében megállapíthatjuk hát: nemcsak az egy személyben köszöntött, búcsúztatott és ünnepelt nem felejtí el ezt a napot, de Hannover magyar közösségének jelenlévő része sem.

Weidinger Péter, Nagymihály Zoltán, Fotó: Nagymihály Zoltán

Kőrösi Csoma Sándor-Program ösztöndíjasainak beszámolói

Nagymihály Zoltán

Magyar-német barátságfa

Kedves hagyományt folytattak az egykor a Német Demokratikus Köztársaság területén vendégmunkásként dolgozó magyarok: Erfurt és Lipcse után ezúttal Ludwigsfeldében és Berlinben ültettek emlékfát. A közösség – amelynek tagjai több mint két évtized után szervezték meg újra önmagukat – főként olyan magyarokból áll, akik az 1967 és 1983 között hatályos, az NDK és Magyarország közötti államközi szerződés keretében dolgoztak a kelet-német területeken.

A berlini eseményre több tucat érdeklődő volt kíváncsi – a hatnapos túra résztvevőin kívül többek között Karsai Katalin követ asszony és a Berlini Magyar Egyesület tagjai is jelen voltak. Az Alexanderplatzon, a tv-torony tövében álló, piros-fehér-zöld szalaggal átkötött kis fát körülálló résztvevőket dr. Christian Hanke, Berlin-Mitte városrész polgármestere köszöntötte. Az egykori munkavállalók üdvözlése mellett nem feledkezett el a magyar-német barátság elmúlt húsz évének és a vasfüggöny leomlásában játszott magyar szerepnek a méltatásáról sem.

A polgármester Gergely Mártától, az egész kezdeményezés egyik főszervezőjétől és motorjától többek között a mottóban idézett versrészlettel ellátott tányért és – stílszerűen – egy

Balaton-szeletet kapott ajándékba. Végül Karsai Katalin és Christian Hanke egyszerre ragadtott ást, majd szépen utánuk mindenki, hogy – ahogy régen, most is – közös munkával hordjanak földet a fa tövébe. A barátságfa mellé lefektetett emléktábla köszönetet mond Berlin városnak a közreműködéséért, és világossá teszi: az itt dolgozó fiatalok „hozzájárultak a két nép közötti barátság létrejöttéhez”.

A rendezvény után a résztvevőkkel beszélgetve kiderült: voltak olyanok, akik rögtön a gimnáziumi évek után vetették bele magukat az ismeretlenbe, és általában három – volt, aki négy – évet tartózkodtak Kelet-Németország területén. Emellett, bár Berlin rengeteget változott az elmúlt évtizedek alatt, az emlékek, a közös élmények maradandóak. Az esemény – és a tv-torony gyors meglátogatása – után a túból már csak az egykori kommunista titkosszolgálat, a Stasi múzeumának megtekintése és a hazaút maradt. Meg persze sok-sok élmény felidézése a régi és az új Berlinről.

Nekünk pedig a tanulság, hogy közösségeket létrehozni és megtartani még a mai világban is lehetséges, leginkább akarat kell hozzá.

Cikk és fotó: Nagymihály Zoltán

Karsai Katalin követ asszony és Christian Hanke polgármester

Kelet a Nyugaton – Magyarok a Kirchentagon

Immár harmincnyedik alkalommal került sor a német protestáns nagyrendezvényre, a Kirchentagra, amelynek negyedszerre adott otthont Németország második legnagyobb városa, Hamburg. A rendezvényt záró istentiszteleten a német sajtó beszámolóí szerint több mint százezren vettek részt. A magyar református egyház először készült önálló standdal és programmal, amelynek nem titkolt célja volt – az egyház sokszínű tevékenységének bemutatása mellett – a Magyarországról kialakult kép árnyalása is.

„Ost in West” (Kelet a Nyugaton) – ez volt a címe a rendezvényre kiadott, a magyar református egyház munkáját bemutató német nyelvű füzetnek, amely – többek között – a cigányság, a siketek, a börtönben lévők és a menekültek missziójának eredményeit hangsúlyozza. A Kirchentagra látogatók minderről élőben is meggyőződhetnek: a roma misszió résztvevői által készített méz és zsír megkóstolására éppúgy lehetőség nyílt, mint saját nevünk jelnélvi elsjajítására. Az izletes feketeribizli szörp magunkhoz vétele után megváltaszolhattuk az otthoni református egyházzal kapcsolatos kérdéssort, újabb ajándékért (póló vagy pohár) cserébe. Persze minden érdeklődő annyit kóstolt és próbált ki, amennyit akart. Vagy ahogy az idei Kirchentag mottója mondja: „Amennyire szükséged van” (2Móz 16,18).

A legnagyobb érdeklődés kétségkívül azokat a beszélgetéseket kísérte, amelyeken Bölcskei Gusztáv, a Tiszántúli Református Egyház-

kerület püspöke, a Magyarországi Református Egyház vezetője válaszolt a német protestáns egyház fontos személyiségeinek kérdéseire. (A beszélgetőpartnerek között volt Jörg Schmidt, a Református Szövetség főtitkára, Enno Haaks, a Gustav Adolf Szervezet főtitkára és Thomas Wipf, az Európai Protestáns Egyházak Közösségének volt elnöke). A beszélgetések a „FAIRständigung” (magyarra nehezen lefordítható szójáték, a FAIR-párbeszéd és a „megértés” /Verständigung/ szó kombinálása) jegyében zajlottak.

Bölcskei püspök kérdésekre válaszolva kitért a nemzeti összetartozás deklarálásának fontosságára (mind a parlamenti döntésre, mind a kárpát-medencei magyar református egyházak pontosan négy évvel ezelőtti egységyilatkozatára), világossá téve: arra nem a nacionalizmus térhódításaként, hanem a közös problémák megoldásának eszközeként érdemes tekinteni. Fontosnak tartotta leszögezni azt is, hogy a határon túli magyarság helyzetével és létével ma sincsenek tisztában sokan Magyarországon, ezért is volt szükség ilyen lépések megtételére. Hangsúlyozta: Magyarország sok tekintetben új helyzetben van (a kormány kétharmados felhatalmazással bír, így egy párt tehet meg olyan lépéseket, amelyeket azelőtt senki sem), a hazánkról szóló külföldi tudósítások némelyike kapcsán pedig a „Jereváni Rádió” régi viccét idézte fel.

Összetartozás, korszakváltás, párbeszéd, újratervezés – a stand jelszavaira akár az egész Kirchentag feladatainak meghatározásaként is tekinthetünk. Vagy, hogy az Ost in West c. dokumentumból idézzünk fel két alap gondolatot: „A világ még nem ér véget – mindig van időnk változtatni.” „Csak az marad meg, amit tovább adunk.”

Nagymihály Zoltán

Kőrösi Csoma Sándor-Program ösztöndíjasainak beszámolói

Weidinger Péter

Weidinger Péter vagyok, 23 éves joghallgató. Közel 15 éve táncolok a Csillagszemű Táncegyüttesben, ott hallottam a Kőrösi Csoma Sándor-programról.

Frankfurtban, Klement Kornél BUOD-elnök mentorsága alatt tevékenykedtem, leginkább a magyar néptánc tanításával foglalkoztam. Frankfurtban minden pénteken 16.30-tól este 22.00–23.00 óráig tanítottam táncot. Összesen öt csoportban a 2-3 évesektől egészen a felnőtt korosztályig. Keddenként legényes próbákat tartottam a fiúknak, hétfőnként pedig Heidelbergbe jártam tanítani. De tanítottam már Mainzban és több ízben Hannoverben is. A néptáncon kívül állandó program volt a pénteki magyar óvi, ahol mindenben segítettem; a meseolvasástól az ebédeltetésen át a népi játékok tanításáig. Mindig részt vettem a cserkészeten és a magyar szentmiséken is.

Összességében nagyon jól éreztem magam és azt hiszem, hogy segítségére voltam a frankfurti magyar közösségnek. Ezúton is köszönöm a tőlük kapott sok segítséget, és azt, hogy az első perctől kezdve befogadtak. Nagyon remélem, hogy a jó kapcsolatok és barátságok megmaradnak és találkozom majd még a frankfurti magyarsággal.

A Lehel Vezér és Bethlen Gábor cserkész táborban

Május 29. és június 2. között a Frankfurti 84. számú Lehel Vezér Cserkészcsapat rendezett táborot Taunussteinban. Ugyanabban az időpontban a Mainzi 88. számú Bethlen Gábor Cserkészcsapat is táborozott, a Bad Kreuznach melletti erdőben.

Ugyan az időjárás egyik táborhoz sem volt kegyes, a több tucatnyi lelkes magyar cserkészen a német nyár sem foghatott ki. Az éjszakai 10 fok alatti hőmérséklet, a szélviharok és a hatalmas esők ellenére az ideai tábor is szép emlékként fog megmaradni a résztvevőkben. A frankfurtiak táborában idén Sámán Kálmán volt a keretmese főszereplője, aki az ügyes cserkészek segítségével a tábor végeztével jó útra térítette a gonosz boszorkányt, sőt, még a napot is visszahozta, hogy legalább a táborbontás ne esőben történjen. De ne szaladjunk ennnyire előre!

Szerdán az eső és a tábori felszerelések kalandos helyszínre érkezése miatt későre maradt a tábor hivatalos megnyitása. Azonban megérte a várakozás, hiszen több mint 50 résztvevő énekelt együtt a cserkészindulót, a magyar zászló felvonása mellett. Ezután a gyors vacsora és a lefekvés következett, hiszen kellett az erő az előttünk álló napokra. A tábor folyamán a Nyuszi, Panda, Harapós Kecse és Grizly őrsök lelkesen teljesítették a feladatokat, legyen szó konyhaszolgálatról, portyáról, vagy éppen építkezésről. Ahogy teltek a napok, egyre hangosabban szóltak az indulók és csatakiáltások, egyre pontosabban érkeztek az őrsök a programokra, és a cserkészvezetők figyelmeztetéseinek köszönhetően német szót is egyre kevesebbet lehetett hallani a cserkészek között. Az ilyen és ehhez hasonló előrelépések pedig az őrsök pontszámaiban is megmutatkoztak, a cserkészek nagy öröme.

Az őrsök közötti versenyt (és ezzel a vándorkupát) végül a Nyuszi őrs nyerte meg, de igazából ez csak másodlagos volt a közös éneklések, tábortűzek, mókák, egyszóval az együtt megélt élmények mögött. Arról nem is beszélve, hogy a szörnyek labirintusán minden őrsnek sikerült átjutnia, és Sámán Kálmán meg a varázskockák segítségével pedig a napsütés is visszatért az utolsó napra, a táborlakók nagy öröme.

Még külön érdemes kitérni a szülők és roverek jelenlétére, akiknek köszönhetően igazi finomságok kerültek az asztalra, a kürtöskalácstól kezdve egészen a túrós csuszáig. És persze nem lett volna ugyanaz a tábor, ha a Lazac-építő őrs nem árkokat a sátrak köré, vagy nem rak remekbe szabott tábortűzeket. Egyszóval mindenki hozzáadta a maga részét, hogy kicsiknek és nagyoknak egyaránt felejthetetlen élményként maradjon meg az idei cserkész tábor.

E sorok írója csak egy napig volt jelen a mainzi csapat táborában, de azt ennyi idő alatt is meg tudta állapítani, hogy itt is minden a legnagyobb rendben zajlik. A mainzi cserkészek ugyan lényegesen kisebb létszámmal rendelkeznek, de talán pont emiatt uralkodott igazán családias, meghitt hangulat a táborban. A hatalmas oszlopon lobogó magyar zászló bizony nem csak a táborlakóknak mutatott utat! Az erdei tisztás és a közelben folydogáló patak igazán jó helyszínnek bizonyult, hogy a (keretmese szerint) hajótörést szenvedett cserkészek új otthonra leljenek.

A csütörtöki napon a jó időnek köszönhetően a portya előtt még egy óra néptánc is belefért a tábori programba. Az új dalok és játékok mellett már jól ismert darabként került elő a repertoárból a korábbi cserkészfoglalkozáson tanult, Ispilányi rózsza c. játék. Most azonban nem a Sankt Emmeran templom falai között tekert a kígyó, hanem tisztáson, fák között, de ha úgy tartotta a vezetők kedve, akkor patakparton.

Ezután indultak útnak a cserkészek, hogy megkeressék a hajóépítéshez és a hazajutáshoz szükséges dolgokat. Ha minden igaz, sikerült kijutniuk a szigetről, és ma már otthon várják a következő évi tábor kalandjait!

Weidinger Péter

Fotók: Schäfer-Benkes Beata és Stolmár Ede

Kőrösi Csoma Sándor-Program ösztöndíjasainak beszámolói

Weidinger Péter

Mise és játékonysági gulyásbéd Darmstadtban

Június harmadik vasárnapján, immár több mint egy évtizedes hagyományt folytatva, játékonysági gulyásbédet tartottak Darmstadt-Griesheimben. A finom falatok elfogyasztása előtt magyar nyelvű misére is sor került, amelyet a frankfurti Takács Pál atya és délvidéki kollégája celebráltak.

Darmstadt-Griesheimben minden hónapban rendeznek magyar misét, azonban a júniusi mindig különlegesnek számít. Ezt követi ugyanis az a gulyásbéd, ahol a jó társaság és a finom gulyás mellett a segítő szándék is vezérli a résztvevőket.

Az idei mise díszvendége Erhard Róbert újvidéki atya volt a Griesheimben élő számos délvidéki magyar nagy öröme. Az éneklés és gitárjáték mellett Erhard atya emlékezetes prédikációjával is hozzájárult a közös ünnephez. Beszédében felhívta a csordultig telt templom híveinek figyelmét a magyarság és a kereszténység fontosságára, illetve a gyöke-
rek és a hit jelentőségére. A mise végeztével a székely, majd a magyar himnuszt is elénekeltük, és lélekben feltöltődve nézhettünk a kulináris örömök elébe.

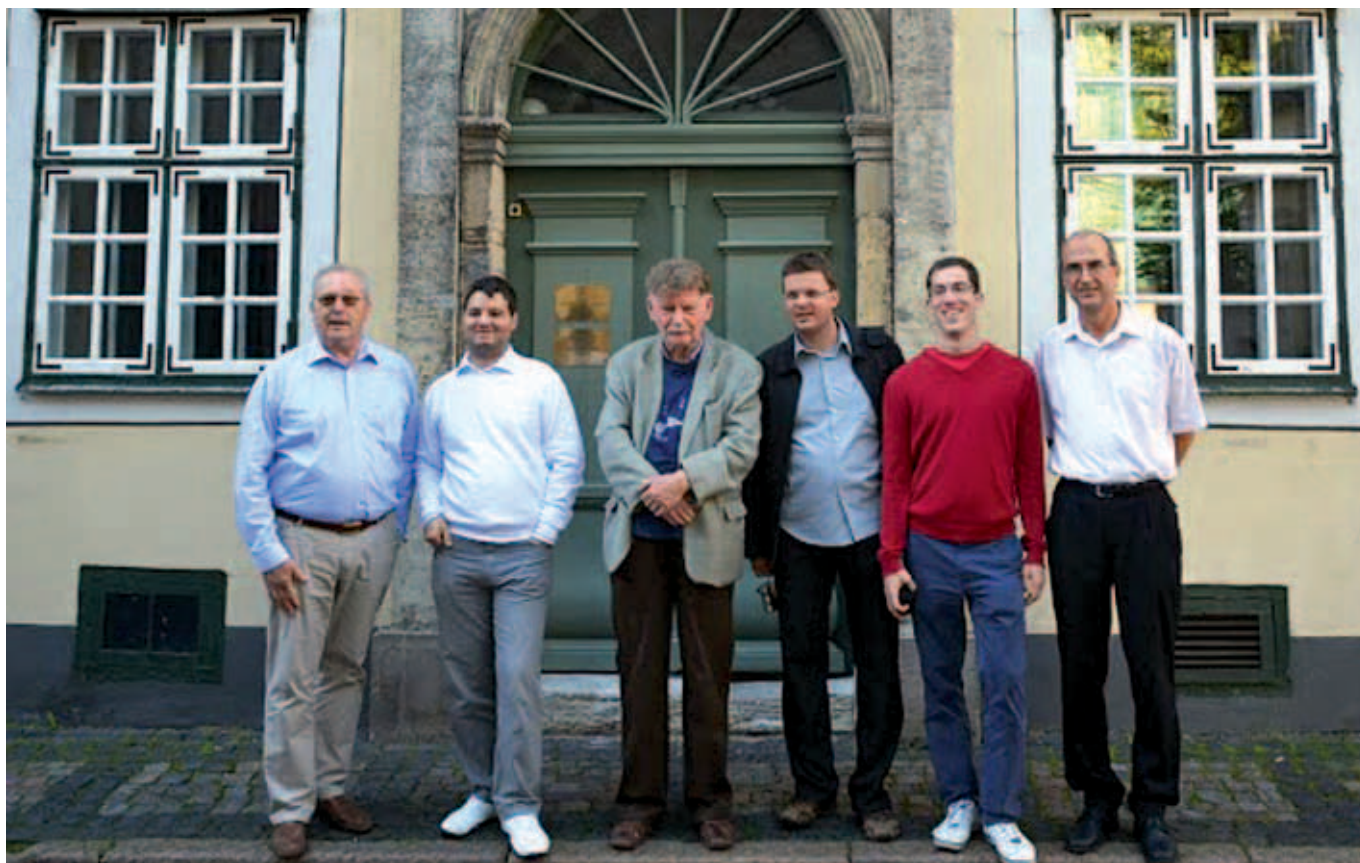
Az órákon át tartó főzés meghozta az eredményét, ugyanis igencsak finom lett a négy hatalmas kondérban rotyogó gulyás. Kellett is a nagy mennyiség, hiszen több mint százötvenen vettünk részt a misét követő ebéden.

A játékonysági ebéd bevételét délvidéki magyar fiatalok kapják. Az összeghez a frankfurti magyar katolikus közösség 500 euróval, a frankfurti cserkészek pedig 200 euróval járultak hozzá.

Weidinger Péter

Gazdag Zsuzsanna, a negyedik ösztöndíjas és mentora, Varga Pál

Az ösztöndíjasok mentoraikkal Rigában, a NYEOMSZSZ közgyűlésen: Szilágyi Szabolcs, Nagymihály Zoltán, Harsay György, Tóth András, Weidinger Péter, Klement Kornél

Magyar Diaszpóra Tanács III. ülés Zárónyilatkozat

A Magyar Diaszpóra Tanács két éve dolgozik a világ magyar közösségeinek gyarapodásáért. A Tanács az egységes magyar nemzet szerves részét képező diaszpóra magyarsága képviselőjében, a Magyar Állandó Értekezlettel szoros együttműködésben tevékenykedik a diaszpóra és az anyaország kapcsolatainak szorosabbra fűzéséért, valamint a magyar közösség identitásának megerősítéséért. Ennek érdekében több program indult útjára, amelyek további eredményes működtetése és fejlesztése mellett továbbra is számos kihívásnak kell közös munkánk során megfelelni, hogy növeljük a magyarság megbecsültségét a világban, és a XXI. század sikeres nemzetévé válhassunk.

A Magyar Diaszpóra Tanács tagjai a következő elvekben és célokban állapodnak meg:

– Az egyetemes magyarság történelmi sikeréért értékelik az egyszerűsített honosítási eljárást, amelynek köszönhetően az Alaptörvény által is deklarált egységes magyar nemzet valóban jogilag is egyesült. Kiemelten fontos eredménynek tartják a magyar állampolgárság megállapítására irányuló eljárás egyszerűsítését, amelynek folytán az állampolgárság megállapításának folyamata sokkal egyszerűbb és rövidebb lett. A tagok munkájuk során segítik a pontos és hiteles információk eljuttatását az érdekeltekhez.

– Üdvözlük, hogy a Magyar Országgyűlés 2012 novemberében elfogadta a választójogi törvény módosítását, miszerint a magyar állampolgársággal rendelkező külföldi magyarok is részt vehetnek a magyarországi választásokon. A tagok közös meggyőződéssel vallják, hogy a magyarság közjogi egysége akkor lesz teljes, ha a közügyek alakítása a gyakorlatban is teljes mértékben közös ügy. Fontos feladatnak nevezik, hogy a külföldi magyar állampolgárok széleskörű tájékoztatást kapjanak a sikeres regisztráció, valamint a minél nagyobb választási részvétel érdekében, kiteljesítve ezzel a magyar nemzet közjogi egységét és a magyarság ünnepevé alakítva a választás napját.

– Üdvözlük, hogy 2014-ben folytatódik a diaszpóra magyarságát segítő Körösi Csoma Sándor ösztöndíjprogram. A program keretében magyarországi fiatalok látogattak el a diaszpóra közösségeihez, ahol közösségépítő tevékenységükkel segítették a diaszpóra szervezetek hagyományápoló és identitásörző munkáját, valamint erősítették a Magyarországhoz való kötődésüket. A tagok eredményesnek tartották az ösztöndíjat elnyert 47 fiatal munkáját, amely nagy segítséget jelentett a diaszpóra magyar közösségeinek, és bíznak a jövő évi hasonlóan sikeres folytatásban.

– Kiemelten támogatják a Julianus-program működését, amely a világban fellelhető magyar értékeink és emlékeink összegyűjtését célozza. Üdvözlük, hogy már eddig is jelentős számú magyar emléket tartalmazó adatlap érkezett be a világ számos országából.

A Program sikeres megvalósítása érdekében a Magyar Diaszpóra Tanács tagszervezetei és a Körösi Csoma Sándor-Program ösztöndíjasai mellett önkéntesek járulnak hozzá ahhoz, hogy minél részletesebb és átfogóbb kataszter készülhessen.

– Egyetértésüket fejezik ki, hogy a diaszpórában felhalmozódott, magyar vonatkozású hagyatékot méltó módon meg kell őrizni a jövő nemzedékek számára. Igény mutatkozott a tagok részéről, hogy létrejöjjön a Mikes Kelemen-program, amelynek célja, hogy a diaszpóra tárgyi örökségét ápoljuk, rendezett módon összegyűjtve Magyarországra szállítsuk, és gondoskodjunk későbbi méltó felhasználásáról. Megállapodnak, hogy a program sikere érdekében a tiszteletbeli konzulokkal és a külképviseletek munkatársaival közösen részt vesznek annak népszerűsítésében, hírének terjesztésében.

– Üdvözlük, hogy a Magyar Kormány kiemelt hangsúlyt fektet a diaszpórában élő magyar fiatalok identitásának ápolására és erősítésére. Ennek a törekvésnek a részeként 2013-ban második alkalommal, kibővült létszámmal valósult meg a „ReConnect Hungary – Magyar Birthright Program” és a Diákok Határok Nélkül Program (Stundaries program – Magyarságismereti

Mozgótábor). A program során a nyugati diaszpórában élő magyar fiatalok betekintést nyernek a mai magyar kultúra, közélet, innováció viszonyába, valamint a Magyarországon és a szomszédos országokban élő magyar közösségekkel való közvetlen kapcsolat útján közelebb kerülnek saját nemzeti örökségükhöz. A tagok elismerik a projekt jövőbe mutató eredményeit, és ösztönzik a program folytatását, kiterjesztését.

2013. november 6.

Dsida Jenő: Itt van a szép karácsony

Itt van a szép, víg karácsony,
Élünk dión, friss kalácson:
mennyi finom csemege!
Kicsi szíved remeg-e?
Karácsonyfa minden ága
csillog-villog: csupa drága,
szép mennyei üzenet:
Kis Jézuska született.
Jó gyermekek mind örülnek,
kályha mellett körben ülnek,
aranyese, áhítat
minden szívet átítat.
Pásztorjátások be-bejönnek
és kántálva ráköszönnek
a családra. Fura nép,
de énekük csodaszép.
Tiszta öröm tüze átég
a szemeken, a harangjáték
szól, éjfélü üzenet:
Kis Jézuska született!

BUOD INFO

a Németországi Magyar Szervezetek
Szövetségének kiadványa

Felelős szerkesztő: dr. Klement Kornél elnök
Szerkesztő: Baczur Magdolna elnökségi tag
Olvasószerkesztő: Urban Mária

www.buod.de